

Snappat var den stäna väl bortsvunden
Gör'n uti lådan hörs ett str.
"Mån" själv såtan der är bunden,
"Mån" det kan vara trosterr?
—

Du bonden mottog hennes låda,
Du givit hon trappade nu bort;
Här frustiga, att ett ljud förtråda,
Här kunde henne, inom fort;
Bort såg hon, som ett vassanvänder;
Du snabbi, såsom den låda stann;
Enart syntes det hennes släder,
Gör'nad av hon uti syn.

Bort gick hon nu, som snart tillbaks;
Du har en låda eller strin,
"Det skall bli gubbe väl beakta,"
(Hon sade med en vasslig mine),
"Jag skall gå hem i ordning laga
Något och ta flera släder på,
Här vassarene fort att taga,
Du taga matstall med ossa.

Du bonden allvar munt och synen,
Kanske han allvar stidor och,
Gån tänkte smärta pungen, struden,
Du tänkte mer så utan pod.

✕ 4 ✕

Du rader — bonden henne följde;
De bryna lådan! — se min sann!
En fästespant den i sig böljer,
Ett litet barn man deri sann!
—

De frustiga ide tron ej satan,
Här funkapstidsten stillas vill;
Du uppå torg, på bryna gatan,
Der tids väl fan ej hålla till,
Du tänker gummam, — ty polisen
Här stiger de den öfverkastar;
Du bonden både den furstisen
Här att ting weta, bota, se —

Du stritet både en matrona,
Här torgete åla handelsstat;
Som ganska wärdig var fring rona,
Du ej såg ut att vara stat;
Här stigit var hon; — hon var quinnas;
Du funkapstidsten allra de,
En Geas tid de allid brinna,
Här att ting weta, bota, se —

Du fustar bonden, står till dra
Gån står och står och står och står;
Men mera strit han dock får bota,
Här bortid det han ej förmar.

✕ 5 ✕

GS1618

En rolig Wisa

om

Den löjliga Willerwallan,

eller

Den begåfwade Bonden, det in-
packade Barnet

och

Den fläte Artilleristen;

✕ 8 ✕
I bönder, mistron hwarje låda;
Du hwad jag sagt, det är ock sant! —
Och I som le'n åt denna saga,
Beslagen då den armas nöd,
Som sådax tillflykt måste taga,
Gör det hon saknat understöd.

— Och frutten för en kärleksfant! —
— Och fidor, att en för wäda; —

Och barnhuset nu spändet bar.
Men de den skaffa snart till wara
Så borta redan liden war,
Så borta utaf policens skara; —
Och när, som bonden kommer ner;
Med hjettemod han henne skålar,
En såd solbat — på liden ser;
Men medan han sitt funder amuler; —

Och wägen dit blef honom lät.
Och bonden dit straxt bärar för
Sitt funder straxt till policens rätt,
Han råder honom att framföra
—
Och bonden hebrat för hans hus
Han blanda sig uti laget; —
Som säljer tobak, kaffe, smör,
En fdpmann af det rätta laget.

En duglig karl i all sin dag.
En liten flicka ej kan blifwa
Sitt enligt med naturens lag
—
Och hwar en mästare nu wad
Sitt blifwa något stort; —
Och tagit barnet, som man sade

× 2 ×

× 6 ×

Det låg der med en sudd i munnen, —
Uppå sin lilla snygga hädd,
En hacka också der blef funnen, —
Och blef blef bonden flat och rådd.

Nu hålles Rådstu! — siffargummor
Och månglerstor och arbetsfolk
Och många andra sladder-trummor,
—
Nu sin höga tankes tolf; —
Och pojkarne sin mening skrifa,
Och båtsmän brumma sin sentens,
Och alla skråla nu tillika
Om detta anonyma ens *).

Man talar nu om Nilens bölja,
Der Moses flöt i fordnä dar;
Och deraf ser man tydligt följa,
—
Att pojken blir en utmärkt karl —
En gumma dock, som wiste bönen
Hos menniskan ej lika är.
Hon framkom slutligt med de rön,
Att blott en flicka doldes där. —

Och bonden flår — sig annars hade
Han såsom Pharao wist gjort! —

*) Ens detsamma som warelse.

— Och länge hon ej fått en man; —
— Och hennes offitd något liden;
— Och jungfru moder wara kan;
— Och jungfru som i wäda liden;

Så rittar strupen med en tar.
Så timmarer när han skall strifwa,
Så oftast annat han der får;
—
Der vill han tanfarna framföra;
—
Och haret wara får i fred; —
—
Och skall en bonde spekulera
—
Och fladda sig; — (så war hans sed);
—
Och stod på torget och fundera

Och med ett kladdens hem han far.
Och oftast han utslä på trogen
—
Och han utslä på trogen
—
Och gammal sed är bonden trogen;
—
Och i trogens instelldag;
—
Och smärja ställigt landbomagan;
—
Och bonde, för att sälja råg
—
Och fladen som det häroagan

× 3 ×

Ja när hon werlden propagerar
Sör'n hon gått under bröllopspall
Uppå sin höjd hon avancerar
Från "Jungfru" då och blir — "Mamsell!"

Så godt Mamsell! — så må det wara!
Hon kom så fin, så söt, så rar.
—
Och de äga war en kärleksnara
—
Och sjelf en kärleksnymf hon war; —
—
Och lockar sladdrade för vinden,
—
Som wågor rördes hennes barm,
—
Och rosor glödde uppå kinden
—
Och blicken war så mild, så warm.

"Sör fader," — hon till bonden talar; —
(Han lyfter af sin slitna hatt —
—
"Om jag Er ber och bra betalar; —
(Ty jag skall bort i denna natt,) —
—
Så kan jag kanske med Er äta,
—
En bit och I skall brännwin få;
—
Och mycket wänligt skall jag språka,
—
Och tiden under glam bortgå."

Sig bonden efter fädrens wana,
Nu kraftigt bakom brat flår; —
—
Och han, som intet swet kan ana,
—
På hennes önskan sen ingår —